

ἄλογο τό, ἄλογον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄλογο κοιν. καὶ Καππ. (Ποτάμ. Φλογ.) Πόντ. (Ζησιν. Κοτύωρ. *Οφ. κ. ἄ.) ἄλογο Ρόδ. ἄλουγου βόρ. ἰδιώμ. ἄλογο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλοον Ρόδ. ἄλοο Νάξ. (*Απύρανθ.) Χίος ἄλο Πελοπν. (Κόρινθ.) Χίος (Πυργ.) ἄλοο Κάρπ. ἄλουον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄσο Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.) ἄο Νάξ. ἄσο Βιθυν. Τσακων. ἄσο Τσακων. ἄβγο Καππ. (Φάρας.) ἄλεγον Μεγίστ. Πόντ. (*Αμισ.) ἄλεγο Προπ. (Προκόνν.) ἄλιγον Θράκ. (Μάδυτ.) *Ἰμβρ. ἄλεον Καππ. (Σιλ.) Πόντ. (*Οφ. Σαράχ.) ἄλεο Μύκ. ἄλεον Μεγίστ. Νίσυρ. ἄλαγο Θράκ. Κάλυμν. Λέρ. Σύμ. ἄλαο Κάλυμν. Λέρ. Σύμ. ἄλαγον Μακεδ. ἄλ'γου Καππ. ἄγουλου Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλόγατο Σῶρ. ἄλόατον Σύμ. ἄλόατο Νάξ. Πληθ. ἄλόγατα πολλαχ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἄ λ ο γ ο ν. Πβ. Διόδωρ. 23,505 «ἀπώλεσαν μακρὰς ναῦς τριακοσίας τεσσαράκοντα, ἱππαγωγούς δὲ καὶ πλοῖα ἕτερα τριακόσια, ἀπὸ δὲ Καμαρίνης ἕως Παχύνου τὰ σώματα καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ ναυάγια ἔκειντο». Ἡ σημ. αὕτη ἀπὸ τοῦ ἐπιθ. ἄλογος ὠρμήθη ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,142. Ὁ τύπ. ἄλόγατο ἐκ τοῦ πληθ. ἄλόγατα, οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλογα κατὰ παρέκτασιν. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,401 κέξ. 2,14. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἄζοῦματο κττ. Ὁ τύπ. ἄβγο ἐκ τοῦ ἄο, ἐν ᾧ ἀποβολὴ τοῦ λ, κατ' ἀνάπτυξιν τῶν φθόγγ. βγ. Πβ. καὶ ἄλῶνι-ἄώνι-ἄβγῶνι κττ.

1) Τὸ ζῷον ἵππος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ποτάμ. Σιλ. Φάρας. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: *Ἀλογο ἄσπρο-μαῦρο-κόκκινο κττ. *Ἀλογο βαρβάτο (ἵππος ἐνόρχης) κοιν. *Ἀλογο τσινιάρικο (τὸ ἄλογο ποῦ λακτίζει) πολλαχ. *Ἀλογο λαμνᾶτο (μακρόσωμον καὶ λεπτοφυές) Εὐβ. Βρὲ ἄλογο! (ὕβριστικῶς) Πελοπν. (*Αρχαδ.) || Φρ. Τό 'δεσε τ' ἄλογό του (ἐξησφάλισεν ἑαυτὸν οἰκονομικῶς. Συνών. φρ. ἔδεσε τὸ γαῖδαρό του). Πράσινο ἄλογο ζητᾶ (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος τὰ ἀδύνατα) πολλαχ. Σὰν ἄλουγου βαρβάτου δὲ βαστεῖται (ἐπὶ ἀνυπομόνου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Γυρίζει σὰν τ' ἄλογο 'ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς ἐργαζομένου καὶ δὴ ἐργασίαν χειρωνακτικὴν καὶ μονότονον) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Εἶνι ἄλουγου χώρ'ς γκέμ' (ἐπὶ ἀπεριορίστου) *Ηπ. Τὸν ἔχει βόδι κι ἄλογο (τὸν διευθύνει κατὰ βούλησιν) Κωνπλ. Τ' ἄλογα ἀποστάσανε (ἐπὶ γέροντος) Πελοπν. *Εχω τ' ἄλογα 'ς τ' ἄλῶνι (τρώγω) αὐτόθ. *Εχει ἄλογα 'ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τοῦ ἀρνούμενου νὰ δεχθῇ πρόσκλησιν) Ζάκ. || Παροιμ. Τ' ἄλογο μονάχο του ἀξαίνει τὴν ταγὴ του (ἐπὶ φιλοπόνου ἐργάτου, τοῦ ὁποίου αὐξάνεται ἡ ἀμοιβή) *Ηπ. Τὸ χαμελὸν τ' ἄλογον ὄλ' καβαλλ'κεύ'ν ἀτο (ἐπὶ ταπεινοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὅλοι μεταχειρίζονται ὅπως θέλουν) Χαλδ. Τ' ἄλεγοῦ τὸ τουράδιν ἂν στέκ', θὰ στέκω κ' ἐγὼ (ἂν παύσῃ νὰ κινῆται ἡ οὐρά τοῦ ἀλόγου, θὰ σταθῶ καὶ ἐγώ. *Επὶ διαρκούς ἀσχολίας) Κερασ. || *Ἄσμ.

Σηκώνεται ὁ Κωνσταντῆς ἀπὸ τὸν μαῦρον *Ἄδη, κάμνει τὸ μνημα ἄσο καὶ τὸ κιούρι σέα

(κιούρι=κιβούρι, σέα=σέλλα) Βιθυν. β) *Ἀρρην ἵππος *Ηπ. (Κούρεντ.) 2) Μικρὸς ἰχθύς, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος ὁμοιάζει πρὸς ἵππον Θράκ. (*Επιβάτ.) Κεφαλλ. 3) Ὑπὸ τοὺς τύπ. τοῦ Θεοῦ-τῆς Παναγίας τ' ἄλογο, τὸ ἐντομον ἀλογάκι 3, ὁ ἰδ., πολλαχ. 4) Τὸ ἀνδρικό μόνιον Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. *Ἡσύχ. «ἵππον τὸ μόνιον καὶ τὸ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός». 5) Κήλη Πελοπν. (Λακων.): Μὴ πηδάης καὶ κάμης ἄλογο. Συνών. κατέβασμα. 6) Παιδιά, καθ' ἣν τὸ παιδίον

τρέχει ἐπιβαῖνον εἰς κάλαμον ἢ ράβδον ὥς εἰς ἵππον σῆνθ. 7) Ὑπὸ τὸν τύπ. τρία ἄλογα, τὸ ἀρχαῖον νόμισμα τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν Καλαβρ. (Μπόβ.) 8) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ, τὰ ὑποδήματα τῶν χωρικῶν τὰ κοινῶς τσαρούχια λεγόμενα *Ηπ. (Δρόβιαν.)

ἀλογοβασίδα ἡ, Πελοπν. (Οἶν.)

*Εκ τοῦ οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Χόρτον τι ἐδώδιμον.

ἀλογόβεργα ἡ, Προπ. (*Αρτάκ.) ἀλοόβεργα Κάρπ. Νάξ. (*Απύρανθ.) ἀλογόβεργα Ρόδ.

*Εκ τῶν οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ βέργα.

Βέργα, ράβδος, διὰ τῆς ὁποίας πλήττονται οἱ ἵπποι ἐνθ' ἄν.: *Ἄσμ.

Παίρνει τὴν ἀλογόβεργα, 'ς τοὺς στάβλους κατεβαίνει, σέρνει τοὺς μαύρους δυνατά, δέρνει κι ἀνερωτᾷ τους *Αρτάκ.

Πᾶρε τὴν ἀλοόβεργα καὶ πάαινε 'ς τὸ στάβλο, θέλεις τὸ χέλιον ἔπαρε, θέλεις τὸν παρδαλό μας

*Απύρανθ. Πβ. ἀλογόβιτσα.

ἀλογόβιτσα ἡ, Ἀμάρτ. ἀλοόβιτσα Ρόδ.

*Εκ τῶν οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ βίτσα.

Λεπτὴ ράβδος, διὰ τῆς ὁποίας πλήττονται οἱ ἵπποι: || *Ἄσμ.

*Αφίνει τοὺς κ' ἐπήσας τέσσερα μίλια τόπο, πᾶνει τὴν ἀλοόβιτσα, 'ς τοὺς στάβλους κατεβαίνει.

Πβ. ἀλογόβεργα.

ἀλογοβόρι τό, Ἀμάρτ. ἀλουγουβόρ' Εὐβ. (Στρόπον.)

*Εξ ἀγνώστου α' συνθετ. καὶ τοῦ οὐσ. βορράς.

Μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς ἀνέμους.

ἀλογοβορός ὁ, *Ηπ.

*Εκ τῶν οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ ὀβορός.

*Ὁ περίβολος, εἰς τὸν ὁποῖον περικλείονται ἵπποι, στάβλος ἵππων. Συνών. ἀλογόμαντρα.

ἀλογοβοσκός ὁ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἱππονομεύς).

*Εκ τῶν οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ βοσκός.

*Ὁ βόσκων ἵππους.

ἀλογοβουνγὰ ἡ, Ἀμάρτ. ἀλουγουβ'νγὰ Στερελλ. (*Ακαρναν.) *λαγουβουνγὰ Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ βουνγὰ.

Κόπρος ἵππου. Συνών. καβαλλίνα.

ἀλογοβυζάστρα ἡ, Θήρ. — ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 36

*Εκ τῶν οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ βυζάστρα.

1) Γλαυξ θηλάζουσα ἵππον Θήρ. 2) Γυνὴ θηλάζουσα ἵππον ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μόνε μνιὰ μαύρη Γύφτισσα, μνιὰ -ν- ἀλογοβυζάστρα, μνιὰ μάγισσα π' ἀνέγνωθε 'ς τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

ἀλογογελάδια τά, Λεξ. Βλαστ. ἀλογογέλαδα Πελοπν. (*Αρχαδ. κ. ἄ.) ἀλουγογέλαδα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ πληθ. τῶν οὐσ. ἄ λ ο γ ο καὶ ἀγελάδι.

